

Mensen zijn gemaakt van tijd. Dat stemt melancholisch. En dat doet de poëzie van Peter Theunynck in *Tijdrijder* ook. Dat is iets anders dan sentimenteel. Want Theunynck gaat de tijd in zes afdelingen en een inleidend en afsluitend gedicht te lijf door de taal te exploreren, aan het zingen en het dansen te brengen. Dat is nodig, want als de 'wintertijd' wenkt, zoals een van de afdelingen getiteld is, kan ook de taal verdwijnen, in de vorm van alzheimer.

Het slotgedicht 'Tijdrijder' brengt een ironische echo van Paul van Ostaijens 'Meloepé', waarin we een kano en een man langzaam naar de zee zien schuiven. Hier krijgen we een beeld van onze voortjakkende tijd. Wat de tijdrijder in ons doet, is aandoenlijk: 'Rijdend en rijdend om niet/ buiten de tijd te rijden,/ rijdt hij zich de tijd uit het lijf.' *Tijdrijder* is een bundel om de tijd voor te nemen.

Peter Theunynck, *Tijdrijder*.
Wereldbibliotheek, Amsterdam,
71 p., 19,99 euro.

